

wijl zij schrikt, — laat mij dan eens in die mooie blauwe oogen kijken!... en hij trekt haar naast zich op de bank. — Hemel!... wat krijgt ze 'n kleur!... en ze zit naast hem eer ze 't weet. — Ik heb met 'n heelen boel mooie en lieve meisjes gedanst, vervolgt hij, — maar geen een zoo lief en zoo mooi als jij!... 't Is niet noodig haar verlegenheid te verbergen, want hij gaat dadelijk aan 't vertellen van 't schip, waarmee hij nu zal uitzeylen, hoe mooi 't is aan boord — dat heeft hij allemaal al gezien! — en van Indië,

waar hij nog niets van gezien heeft, maar waar ze hem toch al 'n heelen boel van hebben verteld. In Indië gaat hij vechten!

Zij kijkt even benauwd, en 't is of ze zijn arm, dien hij om haar middel geslagen heeft, heel zachtjes drukt, maar hij zegt dat ze daar niet bang voor behoef te zijn, want dat vechten heerlijk is.

Haar oogen glinsteren weer in 't eigen oogenblik, nu uit puur respect voor zoo'n held, als daar naast haar zit. Zij is het volkomen met hem eens dat hij met roem overladen zal worden: dat gaat

Laat mij dan eens in die mooie blauwe oogen kijken!

zoo van zelf, en en passant! en hij vertelt verder hoe hij dan over drie jaar weeromkomt... en dan is hij ruim twintig... juist een goede tijd om geëngageerd te zijn. Dan zal hij met oom spreken... Zij heeft nu al bij de gedachte.

Met neergeslagen oogen belooft zij dat ze altijd aan hem denken zal; hij zweert plechtig dat hij haar nooit, nooit zal vergeten. Hij zal nooit in Indië naar een ander meisje kijken! En als we eenmaal getrouwd zijn, vervolgt hij,